

Ordføreren for Venstre (Carl Hansen) og Ordførerne for de to andre Partier (Christian Rasmussen og L. Pedersen) i Princippet have stillet sig velvilligt til disse Lovforslag og have erkendt, at det var en Nødvendighed for den højtærede Minister at forelægge dem. Det forekommer mig nok, at Tonen hos de tre foregaaende Talere var noget kølig overfor Spørgsmaalet om den snarlige Gennemførelse af disse Lovforslag. Jeg vil dog haabe, at denne Kølighed maa forsvinde, naar vi i et Udvalg komme til nøjere at gennemgaa Lovforslagene. Jeg kan meget godt tænke mig, at der kan være Ting deri, som kunne trænge til Ændring. Det forekommer mig navnlig, at der i det, den ærede Ordfører for Venstre fremførte, var enkelte Ting, man maa lægge Mærke til. Men jeg vil alligevel haabe, at Udvalgsarbejdet vil blive fremmet paa en saadan Maade, at disse Lovforslag kunne blive gennemførte i denne Samling, saa at der kan blive raadet Bod paa den Uret, som jeg kan sige er den største af dem, der ere blevne begaaede med Hensyn til Forsømmelse af Lønningsforbedringer i de sidste Aar.

Dinesen: I de væsentligste Henseender kan jeg henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører for Venstre (Carl Hansen), som aabnede Debatten om de her foreliggende Lovforslag. Jeg erkender ligesom han, at den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har haft god Grund til at forelægge sit Lovforslag, og naar det er Tilfældet, finder Sagen ogsaa sit Forsvar for den ærede Landbrugsministers Vedkommende. Ligesom den ærede Ordfører (Carl Hansen) mener jeg, der kan være Tale om nogen Begrænsning af det af Kultusministeren forelagte Lovforslag, idet jeg ikke skønner rettere, end at baade Universitetskvæsturens og den farmaceutiske Lærestalts Lønningslove, som skrive sig fra 1902, dog ikke ere af ældre Dato, end at de paagældende maa kunne vente, indtil en almindelig Ordning af det hele Forhold bliver gennemført. Saa vidt jeg har kunnet følge Forholdet, er det min Opfattelse, at den største Skavank ved Universitetets Lønningsforhold er den, der fremkommer derved, at hvad enten en Universitetsprofessor bliver fast ansat i sit 25de Aar eller i sit 50de Aar, maa han begynde med den samme Lønning. Denne Bestemmelse har stødt stærkt an i Tidens Løb, og jeg kan godt udtale en Beklagelse af, at den ikke forlængst er rettet. Under-

tiden har man bødte paa den ved Bestemmelser paa Finansloven, men en almindelig Rettelse af dette Forhold har ikke fundet Sted, og det er en af de Rettelser, der mest tiltrænges.

Hvad i øvrigt Sagen i dens Almindelighed angaar, maa jeg sige, at da har den ærede Kultusminister jo bebudet, at der snart vil blive gjort Skridt til en Undersøgelse af Universitetets hele Forhold. Jeg vilde have ønsket, om denne Undersøgelse kunde være sket som umiddelbar Fortsættelse af den Undersøgelse af en Række forskellige Forhold, som den saakaldte Finanslovkommission gennemførte og afsluttede for et Aar tilbage, saa at vi allerede nu kunde have haft noget mere Skøn over, hvorledes Tilstanden er, end vi have, og kunde have med større Sikkerhed givet os til at rette paa Forholdene. Herved skal jeg imidlertid ikke opholde mig, jeg erklærer mig tilfreds med, at den højtærede Minister nu har bebudet, at en saadan Undersøgelse af det hele Forhold snarest vil finde Sted. Jeg haaber, at den vil foregaa med den fornødne indgaaende Kritik, thi der er ingen Tvivl om, at en Institution, der er saa gammel som Universitetet, og hvor Udviklingen er foregaaet med Tillæg paa eet Punkt den ene Dag og paa et andet Punkt den næste Dag, trænger til en Revision, der medfører Rettelser; der er sikkert adskilligt af det, som er blevet staaende uændret, som kan taale Ændring. Den hele Institutions Ordning kunde maa ske ved en saadan Undersøgelse ændres paa en saadan Maade, at det Totalbeløb, hvorom der bliver Tale, ikke kommer til at overstige de nuværende Udgifter til Universitetet synderligt, saa at der kunde blive Raad til Lønningsforbedringer. Det vilde være en hensigtsmæssig Udgang paa den hele Undersøgelse.

Deuntzer: Jeg ønsker at sige et Par Ord om Forslaget angaaende Universitetslønningerne, jeg kender ikke saa nøje de andre Institutioner. Det forekommer mig, at dette Forslag er saa moderat, at man med rolig Samvittighed kan slutte sig til de Anbefalinger, der allerede ere fremkomne fra forskellige Side, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre om det. Men Grunden dertil er rigtignok den, at det er et midlertidigt Forslag. Saaledes som det er fremdraget her, har det fra Sparekommissionens, og jeg tror fra mange indsigtsfulde Mænds Side, været Mening, at en endelig Lønningsreform for Universitetet skulde sættes i Forbindelse med en Omord-